

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 stycznia 2017 r.,

sprawy **M.S.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt XIII Ka/15,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 18 września 2015 r., sygn. akt XI K .../13

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. K., Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 września 2015 r., Sąd Rejonowy w G. uznał oskarżonych M.S. i T. K. za winnych tego, że w dniu 7 września 2013 r. w G.,

działając wspólnie i w porozumieniu, w celu przywłaszczenia użyli przemocy i groźby użycia przemocy wobec N. M. i zabrali jej należące do niej rzeczy ruchome, w ten sposób, że M. S. złapał i zacisnął chustę owiniętą na szyi pokrzywdzonej, mówiąc: „jak będziesz cicho, to nic ci się nie stanie”, po czym zabrał jej torbę marki Diverse o wartości 35 zł, w której znajdował się portfel o wartości 10 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 210 zł oraz 6 piw, a następnie przeszukał ją i zabrał jej telefon marki Nokia o wartości 25 zł, a S. K., będąc na miejscu zdarzenia, utrudniał pokrzywdzonej próbę ewentualnej ucieczki oraz widząc działania M.S., zwrócił się do niej słowami „cichutko, cicho bądź”, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia wspólnie z M. S. i zabranymi pokrzywdzonej rzeczami, przy czym czynu tego M. S. dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresach od 8 lutego do 6 czerwca 2002 r., od czerwca 2007 r. do 17 listopada 2008 r., od 11 stycznia do 15 września 2010 r. i od 11 marca do 29 września 2011 r. kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 czerwca 2004 r. w sprawie II K .../02 za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy i groźby jej użycia z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a S. K. dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu od 13 września 2012 r. do 13 lipca 2013 r. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 22 listopada 2010 r. w sprawie II K .../10 za umyślne przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k., czyn ten kwalifikując wobec M.S. jako przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., a wobec oskarżonego S. K. przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu M. S. na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu S. K. na podstawie art. 280 § 1 k.k. karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Orzekł o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku złożyli obrońcy obu oskarżonych, zaskarżając powyższy wyrok w całości.

Obrońca oskarżonego M. S. zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 6 k.p.k. zw. z art. 175 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu złożenia wyjaśnień, a zarazem uniemożliwienie podjęcia przez niego aktywnej

obrony materialnej wobec braku odroczenia terminu rozprawy wyznaczonego na dzień 4 września 2015 r. i zarządzenia jedynie przerwy, pomimo iż stan zdrowia, oskarżonego uniemożliwiał mu swobodną wypowiedź i złożenie wyjaśnień;

2. obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez:

- uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka N. M. pomimo ujawnienia sprzeczności, których powstanie przypisano procesowi zapominania szczegółów w związku z upływem czasu, podczas gdy pokrzywdzona pierwsze zeznania składała będąc w stanie po spożyciu alkoholu,

- uznanie za niewiarygodne zeznania świadka M. K. jedynie na podstawie sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego M. S. w zakresie obecności M. S. w tramwaju jadącym kierunku dzielnicy B.,

- uznanie za wiarygodne wyjaśnienia S. K. w zakresie dotyczącym obecności M. S. w zdarzeniu jakie miało miejsce w dniu 7 września 2013 r. podczas gdy wyjaśnienia tego oskarżonego z uwagi na treść innych wyjaśnień składanych w sprawie były ze sobą sprzeczne, a w konsekwencji całkowicie niewiarygodne;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. S. działał z zamiarem przywłaszczenia rzeczy ruchomych należących do pokrzywdzonej podczas gdy w trakcie zatrzymania i przeszukania przy oskarżonym M. S. nie ujawniono przedmiotów należących do pokrzywdzonej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2016 r., sygn. akt XIII Ka .../15, Sąd Okręgowy w G. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca M. S., formułując zarzut naruszenia art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 406 k.p.k. poprzez nieuchylenie przez Sąd odwoławczy wyroku Sądu pierwszej instancji pomimo tego, że Sąd ten dopuścił się obrazy przepisów postępowania (art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 406 k.p.k.), która

mogła mieć wpływ na treść wydanego przezeń orzeczenia, co oznacza, iż obraza art. 438 pkt 2 k.p.k. mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku Sądu drugiej instancji.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania zwykłego środka zaskarżenia. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które miałoby ponawiać kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12). Taki właśnie charakter okazała się mieć kasacja obrońcy, który wskazując na naruszenia prawa procesowego stara się niejako „wymusić” dokonanie ponownej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji, zaś wskazany w kasacji zarzut stanowi powtórzenie zarzutu pierwszego postawionego już w apelacji. Zarzut ten został już rozpoznany przez Sąd Okręgowy w G. i uznanie go przez ten sąd za nieuzasadniony zostało w prawidłowy sposób umotywowane. Sąd Okręgowy dał temu wyraz w obszernych rozważaniach zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 4 – 6). Sam fakt niezadowolenia strony z kierunku rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego nie może powodować uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Obróńca upatruje naruszenia wskazywanych w kasacji przepisów procedury w fakcie prowadzenia rozprawy z udziałem skazanego w dniu 4 września 2015 r. (przed Sądem pierwszej instancji) pomimo tego, że cierpiał on na dolegliwości, takie jak ból głowy, opuchlizny w okolicach prawej skroni oraz szczękostisk, przez co nie mógł on złożyć dodatkowych wyjaśnień. Stanowisko obrońcy nie zostało podzielone zarówno przez Sąd pierwszej instancji, który powołał się na opinię sądowo – lekarską z dnia 15 czerwca 2015 r., gdzie wskazano, że morfologia i układ blizn na policzku skazanego przemawiają za prowokowanym charakterem poprzedzających je zmian skórnych, na co wskazują także i wcześniejsze zaświadczenia więziennej służby zdrowia. Skazany zaniedbywał także leczenie schorzeń, kwestionował wyniki badań oraz celowo wyolbrzymiał lub udawał objawy schorzeń w celu osiągnięcia korzyści procesowych. Sąd pierwszej instancji słusznie, opierając się na świadectwach oraz opiniach lekarskich podjął decyzję o nieuwzględnieniu wniosków obrony na rozprawie w dniu 4 września 2015 r.

Sąd drugiej instancji prawidłowo rozważył identyczny z kasacyjnym zarzut postawiony w apelacji obrońcy skazanego wskazując, że w trakcie rozprawy, pomimo wskazywanych trudności odnoszących się do wypowiedzi oskarżonego, swobodnie porozumiewał się on ze swoim obrońcą, także w trakcie głosów stron. Wobec powyższych okoliczności, w zestawieniu z opinią lekarską dotyczącą stanu zdrowia skazanego, słusznie uznał Sąd Okręgowy, iż M. S. pozbawił się możliwości złożenia wyjaśnień na ostatniej rozprawie wyłącznie z własnej woli, symulując niezdolność do udziału w postępowaniu. Zauważyć na koniec trzeba, że w realiach sprawy, rozpoznawanej na wielu terminach rozpraw, nic nie wskazuje na to, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody w realizowaniu przez skazanego obrony w sensie materialnym, w tym złożenia wyjaśnień. Co więcej, skarżący, formułując zarzut kasacyjny, nie podnosi żadnych okoliczności, które czyniłyby chociażby prawdopodobnym, że skazanemu uniemożliwiono złożenie wyjaśnień, których treść miałaby istotny wpływ na treść wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie braku naruszenia prawa oskarżonego do obrony i nie stwierdza zaistnienia naruszenia wskazanych przez obrońcę przepisów art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k. w zw. z art. 406 k.p.k.

Mając na uwadze powyższą argumentację należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

kc